

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 843/2023
27.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милорада Константиновића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1583/19 од 08.02.2023.године и Вишег суда у Београду Кж1 381/23 од 29.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.09.2023.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милорада Константиновића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1583/19 од 08.02.2023.године и Вишег суда у Београду Кж1 381/23 од 29.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 1583/19 од 08.02.2023.године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде, а уколико окривљени не плати наведену новчану казну у остављеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док је оштећена упућена да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 381/23 од 29.05.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милорад Константиновић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док у образложењу наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа која је одржана без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да се у радњама окривљеног не стичу обележја кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, већ да се ради о кривичном делу самовлашће из истог члана, али става 2. КЗ, односно да је кривично дело погрешно правно квалификовано, јер у конкретној ситуацији окривљени, ако је самовласно и прибавио неко право, то није учинио за себе већ за другог – његову бившу супругу ББ.

Изложени наводи захтева, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, су неосновани.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА, је критичном приликом, „у урачунљивом стању, са умишљајем, знајући да је приватна тужиља отпутовала са заједничким малолетним дететом на одмор, а сматрајући да му припада право да лично исели приватну тужиљу, самовласно ушао у стан,...из стана избацио све покретне ствари тужиље оставивши их на тротоару испред зграде и потом променио браву на улазним вратима стана, задржавајући све примерке кључева за себе,“ којим чином је окривљени самовласно прибавио право државине за које сматра да му припада.

По оцени овог суда, описане радње, које је окривљени АА предузео критичном приликом, садрже сва субјективна и објективна обележја кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, како су то правилно закључили и нижестепени судови. Из описа радње извршења кривичног дела у изреци пресуде,

јасно је да је окривљени критичном приликом прибавио право за које сматра да њему лично припада, а то је право државине, док избацивање личних ствари приватне тужиле, представља начин остваривања тог права, па је и правна квалификација кривичног дела правилна. Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени неоснованим.

У осталом делу захтева, бранилац полемише са чињеницама око власништва на стану који је био предмет кривичног дела, о грађанско - правним питањима и државини на стварима, те поступању окривљеног по грађанској пресуди и налогу који му је дао суд, односно о чињеничним питањима и закључцима, у смислу члана 440. ЗКП, као и противречности између навода у изреци и образложењу пресуде, у смислу члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законски разлог због кога окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па се Врховни суд није упуштао у оцену изнетих навода.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милорада Константиновића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић